

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: **O. P.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. MV-58772-3/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 11. 2015, č. j. MV-58772-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 3. 2014, č. j. OAM-74828-18/DP-2012, kterým bylo dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť cizinec přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, poněvadž správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nešetřily oprávněné zájmy žalobce, nepostupovaly v souladu s právními předpisy a nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a zároveň odpovídalo okolnostem daného případu. Výkon napadeného rozhodnutí by pro žalobce představoval nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť na území České republiky pobývá jeho nezletilý syn, se kterým je v pravidelném kontaktu a řádně na něj každý měsíc platí výživné k rukám jeho matky, která má rovněž na území České republiky udělen trvalý pobyt. Žalobce by tak nepochybně ztratil možnost podílet se na výchově a výživě svého nezletilého syna. Mimo to má žalobce na území České republiky vybudováno dlouhodobé zázemí, které mu skýtá výlučný zdroj příjmu a obživy. Je si vědom, že se zde dopustil trestné činnosti, čehož ostatně lituje, ale je přesvědčen, že samotný charakter trestné činnosti nebyl natolik závažný, aby převážil zájem na umožnění výchovy a výživy nezletilého syna. Žalobce se domnívá, že veřejným zájmem je zájem na zachování zásad demokratického právního státu a zohledňování soukromých zájmů účastníků správního řízení, což se v daném případě nestalo a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení shledal co do posouzení přiměřenosti a správnosti odpovídající požadavkům ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, stejně jako ustanovení § 2 správního řádu. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26. 11. 2012 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně po posouzení žádosti dospěl k závěru, že po obsahové stránce není úplná, a proto žalobce dne 7. 1. 2013 vyzval, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení výzvy odstranil vady žádosti a předložil požadované listiny, konkrétně doklad o účelu pobytu na území České republiky. Žalobce předložil rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kterým mu bylo umožněno a následně prodlouženo povolení k zaměstnání u zaměstnavatele KURATOR s.r.o., IČO: 27577856, se sídlem Bělohorská 144/245, 169 00 Praha, na dobu od 6. 8. 2013 do 6. 2. 2015. Dne 6. 12. 2013 byl správnímu orgánu I. stupně doručen výpis z evidence rejstříku trestů, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce byl dne 20. 11. 2013 shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody o výměře osmi měsíců na zkušební dobu dvaceti čtyř měsíců a spolu s tím mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvaceti čtyř měsíců. V reakci na toto sdělení správní orgán I. stupně vydal dne 5. 3. 2014 rozhodnutí, kterým zamítl žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti. Žalovaný jakožto odvolací orgán po postoupení spisu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
7. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce správnosti zjištěného skutkového stavu a přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku aplikace ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první žalobcovi námitky má klíčový význam díkce ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ustanovení § 31 odst. 1 a 4, § 33, § 34, § 37, § 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vztahující se na dlouhodobé vízum.
9. Dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
10. Dle ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum neudělí, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle ustanovení § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.
11. Dle ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
12. Zákon o pobytu cizinců umožňuje cizinci dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem zaměstnání, podnikání, studia, případně za jiným účelem, jenž by odůvodňoval jeho pobyt po dobu delší než devadesát dnů. K jeho udělení a ponechání se vyžaduje daleko Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

větší rozsah náležitostí než u ostatních druhů víz, a proto je zcela pochopitelné, že důvody pro jeho zrušení byly stanoveny na základě požadavků aplikační praxe v návaznosti na účel tohoto víza, neboť jeho dominantou je právě možnost předčasného ukončení pobytu cizince na daném území. Jednou ze zmíněných podmínek je i trestní zachovalost cizince. Byl-li tedy žalobce v době rozhodování o žádosti o udělení či prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, nepochybně na něj dopadá ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 174 zákona o pobytu cizinců, bez ohledu na závažnost trestného činu. Tento závěr má smysluplné vysvětlení. Snahou zákonodárců bylo zamezit vzniku situace, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří páchají úmyslné trestné činy, za něž byli odsouzeni, a tudíž by mohli představovat byť i potenciální hrozbu pro společnost. Zákon o pobytu cizinců tak nekompromisně stanovil ochranu společnosti před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností. Nesplnění nebo pozdější porušení podmínky trestní zachovalosti bez dalšího vede k automatickému ukončení, případně neprodloužení pobytového statusu cizince, zatímco nesplnění ostatních podmínek vede k ukončení pobytového statusu jen v případech vzniku nepřiměřených důsledků, včetně nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, či rozsudek ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, dostupný na www.nssoud.cz).

13. Žalobce pobýval na území České republiky, přičemž před rozhodnutím o jím podané žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tuto skutečnost ostatně sám žalobce nikterak nerozporoval. Spáchání úmyslného trestného činu bezpochyby je činem porušujícím veřejný pořádek, a jednáním žalobce tak došlo k narušení veřejného pořádku. Vzhledem k výše zmíněné judikatorní praxi nebylo povinností správních orgánů se jakkoliv zabývat závažností spáchaného trestného činu, jak se žalobce mylně domníval. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nepochybili, pokud u žalobce dovodili porušení podmínky trestní zachovalosti. Žalobcova námitka tak nebyla soudem shledána důvodnou.
14. V druhé námitce žalobce zpochybnil závěry učiněné žalovaným, který dle jeho názoru nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž se dopustil nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
15. Dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
16. Zásahy do práva na ochranu rodinného a soukromého života jsou možné v zákonem stanovených případech, nicméně tyto zásahy nesmí být bezdůvodné a nepřiměřené. Povolení k dlouhodobému pobytu je omezeno dobou, pro kterou je vydáváno a jejím uplynutím samozřejmě pozbývá platnosti, a tudíž nelze logicky předpokládat zvláštní ochranu nabytých práv nebo oprávněných zájmů, poněvadž jejich trvání bylo časově omezeno. S neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu tak každý cizinec musí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

počítat. Existují-li v důsledku povinnosti opustit území určitého státu obavy z ohrožení základních práv je zapotřebí využít jiných právních prostředků, jelikož správní uvážení je přípustné pouze v případech, kdy zákon toto oprávnění přiznává, avšak v případech, kdy se cizinec dopustí úmyslného trestního činu, má veřejný zájem spočívající v ochraně společnosti přednost před právem cizince žít spolu se svojí rodinou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, dostupný na www.nssoud.cz).

17. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody a zákazu činnosti. Na území České republiky žije žalobcův nezletilý syn, se kterým žalobce udržuje kontakt a finančně na něj přispívá. Nezletilý syn je mladý, plně adaptabilní a navíc žije ve společné domácnosti se svojí matkou. Soud má za to, že se žalobce dopustil dosti závažného protiprávního jednání, kdy nelze zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho nezletilého syna považovat za nepřiměřený. Žalobce má možnost udržovat kontakt se svým nezletilým synem prostřednictvím telefonické, emailové, případně jiné komunikace, a to i v případě opuštění území České republiky do doby, než bude jeho pobytový status vyřešen. V právě projednávané věci je zájem na zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zcela jednoznačně nadřazen zájmům soukromého a rodinného života žalobce. Mimo to žalobci nic nebrání v tom, aby po splnění zákonem stanovených podmínek zažádal o povolení jiného pobytového statutu. Soud se proto plně ztotožnil se závěry obou správních orgánů a zásah do rodinného a soukromého života žalobce shledal přiměřeným. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
18. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
19. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.